

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. június 27.
(csütörtök)

Horváth Géza

KÉTFÉLE FEHÉR RUHA

Énekek: 478; 622

Alapige: Jel 3,4-5a

Imádkozzunk!

Igen, Urunk, mi olyan sokszor elvárjuk azt, hogy füledet hozzánk fordítsd: a mi könyörgéseinkre, kéréseinkre, imánkra, és olyan kevésszer mondjuk azt, hogy jó lenne, ha mi is odafordítanánk fülünket a Te mondanivalódra, a Te üzenetedre. Arra, hogy Te mit akarsz nekünk mondani, miben akarsz megfeddeni, miben akarsz megújítani, hova akarsz küldeni, milyen feladatot, szolgálatot bízol ránk. Ráigazítani lábunkat az élet ösvényére, segíteni, hogy azon tudjunk járni, és egyszer majd célba érni, hiszen az énekíró is ezzel fejezte be: éltetemnek végével, lelkemet boldogítsad.

Köszönjük, Urunk, hogy először most mi is azt kérhetjük, segíts, hogy nyitottak legyünk: füleink, szíveink, akaratunk, egész valónk és lelkünk a Te igéd előtt, hogy vágyjuk és kérjük azt, hogy mit akarsz nekünk mondani. Bocsásd meg, Urunk, hogyha elfordultunk Tőled, ha bedugtuk a fülünket, mint az engedetlen, rossz gyerek, aki úgy fejezi ki, ha nem akarja hallani, amit az édesapa vagy az édesanya mond neki. Mi is ilyenek voltunk sokszor, Urunk, ezért mondja a Te igéd: ma, ha a Te szavadat halljuk, meg ne keményítsük a mi szívünket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a mennyei Jelenések könyve 3. fejezetének a 4. verséből és az 5. vers első feléből, ahol a következőképpen szól az írott ige: „*De van Sárdisban egy kevés neved, azoké, akik nem fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra. Aki győz, az fehér ruhákba öltöztetik.*”

Kedves testvérek, ha bibliaolvasó embereknek azt mondjuk, hogy „fehér ruha”, akkor mindannyian tudjuk, hogy miről van szó, de azt nagyon kevesen

KÉTFÉLE FEHÉR RUHA

---

tudják és nagyon kevesen értik, hogy tulajdonképpen kétféle fehér ruháról beszél a Biblia.

A mai alkalommal most a szárdiszbeli gyülekezethez írt levélből csak a fehér ruháról legyen szó. Illetve, arról szeretnék még beszélni, ami ezt megelőzi, hiszen ez egy ígéret következménye, egy ígéret beteljesülése. Tudniillik azok, akik győznek, akik győztes keresztyén életet élnek, azok bízhatnak abban, amit Isten megígért nekik, hogy fehér ruhába fognak öltözni. Igazság szerint már itt a földön is fehér ruhában kellene járnunk, aminek van egy külsősége mindig! A mi gyülekezeteinkben valamikor régen így volt, hogy fehér ruhákban konfirmáltak. Aztán akik felnőtten keresztelnek vagy bemerítenek, ott is fehér ruhában történik ez. Ez egy külső jel tulajdonképpen, mert nem az a lényeg, hogy a ruha legyen fehér, hanem az a ruha legyen meg, amit Jézus Krisztus ad az Övéinek, amibe Ő öltöztet majd bennünket.

Először is, hadd szóljak arról, hogy mi előzi meg a fehér ruha ígéretét, itt, a szárdiszbeli gyülekezet hívői számára! Azt mondja Isten igéje: aki győz, az fehér ruhába öltözik. Mit is jelent ez a kifejezés: aki győz? Három dolgot szeretnék elmondani ezzel kapcsolatban. Az első nagy üzenete ennek az ígérenk – aki győz –, tulajdonképpen az, hogy a keresztyén élet egy harctér. Tehát, aki nem így gondolja, az még nem Jézus Krisztus követője, mert aki Jézus Krisztus követésébe beáll, az rögtön azt fogja tapasztalni, hogy egy harctérre került. Dörögnek a fegyverek; jön a sorozatlövés; támadnak innen, támadnak onnan, és nem győzöm húzni a fejem és a lövészárkokat keresni, hogy vajon hova bújhatnék el előlük!

„Aki győz...” – ezzel Isten kijelenti az ígében, hogy Isten gyermeke harctéren van; és annál jobb, minél nagyobb a harc, mert az van a legnagyobb harcban, aki az első vonalban van. Tehát, minél nagyobb a harc, annál nagyobb a bizonyossága annak, hogy te az első vonalban vagy!

Testvérek, ez nagy kegyelem és nagy biztatás, hogy nem megijedek a harctól, hanem hálát adok a harcért! Azért, mert innen derül ki az, hogy engem Isten ebben a harcban igencsak előre állított. *Isten az Övéit nem kiveszi a harcból, hanem győzelmet ígér nekik.* Könnyebb lenne kimenni, ugye? A hívő is mondhatná: Uram, hát nem jobb lenne, hogyha kivennél ebből a harcból? Nem! Isten így látta jónak, hogy harctéren legyünk; ehhez biztosította a feltételeket. Az Efézusbeliekhez írt levélben ott van a lelki fegyverzet; azt mondja: nem, mert a győztesek különleges jutalmat fognak kapni!

A harc az, ahogyan az ének mondja: „Új próba és új küzdelem. A hívők sorsa szüntelen.” Tehát, akinek nincsenek harcai, az nézze meg nagyon, hogy ő tényleg a küzdőtéren van-e, vagy éppen a szabadságát tölti, vagy éppen leszázalékolta magát és hátravonult ettől a harctól!

Ez a kifejezés: „Aki győz...”, másodszer azt jelenti, hogy akkor úgy látszik, lehet győzni. Tehát, Isten nem kért olyat az Övéitől, amit ne tudnának teljesíteni. Ha azt mondta: aki győz, akkor bizonyára ebben a harcban lehet is győzni, azért, mert ennek a harcnak van egy győztes Fővezére, egy győztes Ura, Jézus Krisztus, és mi csak azt mondhatjuk: én is győztes leszek, csak Te légy,

Uram, velem! – énekeljük az énekben, mert nekünk olyan Urunk van, aki győzött. Hogy is mondja a film címe? „Lehetetlen küldetés” vagy „Lehetetlen vállalkozás” – hát tudd meg, hogy a keresztyén harc, a Krisztust követő élet nem lehetetlen vállalkozás, mert ebben lehet győzni!

Harmadszor: abban látom ennek az igének csodáját „Aki győz...”; hogy felszólítja Krisztus az Ő gyermekeit, hogy vállalják ezt a harcot, és ennek a harcnak úgy éljék meg a menetét, ahogy Pál apostol megélte, aki azt mondja a Timóteusnak írt 2. levelében: ez a harc nemes volt! „Ama nemes harcot megharcoltam...” És mire biztatja Timóteust? Arra, hogy „harcold meg te is”! Ott meg „szépnek” nevezi: „Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívatattál...” – és bátorítja Pál Timóteust, hogy ezt a harcot vállalja.

Még az idősebbek emlékeznek az Osztyapenko szoborra, melynek férfialakja egy fehér zászlót tartott maga előtt, ami azt jelentette, hogy megadja magát, vagy tárgyalni akar. Csakhogy a keresztyén élet nem ilyen, hogy megadom magam, vagy megadjuk magunkat! Nincs ilyen a hívő életben, hogy fehér zászló, mert annak az Úrnak a gyermeke vagy, és annak a Jézus Krisztusnak a követője, aki vállalta a harcot! Akinek a kezébe akarták adni a fehér zászlót, de Ő nem fogadta el, és azt mondta: „Atyám, ne úgy legyen, ahogy én akarom...” Mikor Péter oda akarja adni kezébe a fehér zászlót: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg teveled.” Amikor levágja a főpap szolgájának fülét, de Jézus Krisztusnak nem kell a fehér zászló, mert Ő végig meg akarta állni a nagy tusát. Bennünket is erre int: „Végig megállj a nagy tusát, Erőt Urad, a Krisztus ad. Nyerd el, neked, mit félretett: A koronát, az életet!”

Te olyan Jézus Krisztust követsz, velem együtt, aki a harcot vállalta, és ennek a harcnak a gyümölcse lett a mi üdvösségünk, a mi megváltásunk, az Atya kiengesztelése, az érdemszerzés, amit Jézus Krisztus végbevitt. Képzeljétek el, ha feladja ezt a harcot Jézus; ha meghátrál ebben a harcban! Aztán, a fehér zászlót kezébe akarta adni a lator a kereszten: szabadítsd meg magad és bennünket is! Nem is az érdekelte, hogy Jézus megszabadul-e, hanem az, hogy „jó lenne, ha megszabadulnék innen”! Jézus Krisztusnak nem kellett a fehér zászló. Ő nem vette fel, és nem kérte az angyalokat, hogy jöjjenek és segítsenek Neki, azért mert ez volt az ára a mi megváltásunknak. Egy harc, ami a Gecsemánéban és a golgotai kereszten tetőzött. Ebben a harcban tudott győzni Jézus, és hódoltatta meg a Sátánt.

Éppen ezért, nézzük meg, hogy mit ígér az Úr annak, aki győz a harcban! Tehát, ennek a harcnak *van tétje*. Ez a harc nem bizonytalan valamiért folyik, hogy majd ki tudja, mi lesz, hogy lesz a végén! Tudjuk hogyan lesz, mert az ige megmondja, mi lesz a harc végén: „Aki győz” – mert ne felejtsetek el, lehet győzni – „az fehér ruhákba öltöztetik.” Itt szeretnék szólni arról, hogy mit jelent ez, és Szárdiszban miért mondja, hogy „fehér ruhákba öltöztetik”. Amikor a mennyei Jelenések könyvében a hét gyülekezetnek üzen az Úr, akkor mindig valami olyan képet használ, ami azt a várost, ahol a gyülekezetek éltek, jellemezte. Laodiceát a forrás jellemezte, egy olyan forrás, ami meleg vizű volt, de mire leért Laodiceába, már langyos lett. Se fürödni nem lehetett benne, sem

KÉTFÉLE FEHÉR RUHA

---

inni nem lehetett belőle, mert az egyikhez túl hideg volt, a másikhoz túl meleg. Azt mondja Jézus: ilyen vagy! Ilyen langyos; se hideg, se hév!

Tehát, mindig olyan képet használt az Úr Jézus, amit nem kellett magyarázni, mert mindenki értette, aki ott lakott. Szárdiszban azért mondta a fehér ruhát, mert Szárdisz városa híres volt a gyapjúiparáról. Sőt, ebben a városban feltaláltak egy gyapjúfehérítési eljárást, amire nagyon büszkék voltak, és a szárdiszi előkelő emberek ilyen fehér ruhákban tetszelegtek, ilyen fehér ruhákban jártak. Ezért mondja Szárdisznak az Úr, hogy „aki győz, az fehér ruhákba öltöztetik.” De tulajdonképpen nem itt kezdődik! Azt mondja a 4. vers, ezért olvastam fel: „De van Sárdisban egy kevés neved, azoké, akik nem fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni.”

Tehát, a 4. vers szerint már fehér ruhájuk van, az 5. vers szerint pedig: aki győz, az fehér ruhákba öltöztetik. Ezért beszél a Biblia kétféle fehér ruháról, és ez így van. Tehát, más az a fehér ruha, amit itt a földön kapunk, mert az a Jézus Krisztusban megigazult lélek fehér ruhája. Akik „megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében.” (Jel 7) Akik odajárultak a Golgota keresztyéhez, és azt mondták: mossál meg engem, Uram! Tegyéél tisztává, mert akkor tiszta leszek, mint a hó! Tegyéél tisztává: mosd meg a szívem, nyelvem! Ez a krisztusi igazság, igazzá nyilvánítás fehér ruhája. Azt mondja az Úr: vannak Szárdiszban olyanok, kevesen, akik nem fertőztették meg a ruhájukat. Tehát, akik erre a fehér ruhára vigyáztak; akiknek ez a fehér ruha kedves volt és sokat jelentett. Lehet, hogy egyébként rongyokban jártak Szárdiszban, mert ott voltak olyanok is keresztyénként, magukat hívőknek tartván, akik bizonyára felvették a külső fehér ruhát! Mi tudunk olyanról, és erről beszél az ige és az egyháztörténet is, amikor az egyház, a gyülekezet, a hívők, tetszeni szeretnének a világnak, Szárdisznak, és éppen ezért ebben járnak, mert megkísértette a hívőket.

A hívőket mindig megkísértette ez: olyanok szeretnének lenni, mint a többiek! Emlékeztek, Sámuel könyvében is: olyanok akarunk lenni, mint a többi nép! És Szárdiszban is a hívők egy részét megkísértette: hát, ha az én szomszédom, aki egy gazdag kereskedő, fehér ruhában jár, akkor én is felveszek egy ilyen fehér ruhát! S azt mondja az Úr Jézus: Én ezt látom. Én erről tudok. Vannak viszont olyanok, akik nem fertőztették meg ruháikat, mert mindig az a nagy kérdés, hogy kinek akar tetszeni a hívő, az egyház, meg a gyülekezet! A világnak akar tetszeni vagy az Ő Urának? Az ige azt mondja, hogy nekünk az Úrnak kellene tetszeni: éljete méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, és vannak hívők, akik a világnak akarnak tetszeni. Van, hogy az egyház is a világnak akar tetszeni.

Azért mondom név szerint, mert itt többen ismerték Vajda Mária nénit, kedves lelki édesanyánkat, aki az Úr áldott gyermeke és szolgálóleánya volt. Egyszer a vonaton utazott valakivel, aki egy nagy, budapesti gyülekezet lelkésze volt. A szabolcsi ébredésből indult, és ott kapta a fehér ruhát valamelyik konferencián, amikor hallotta: „Jézus Krisztusnak az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől”. Aztán eltelt néhány év, és ezt a kedves atyafit megkeresték egy pozícióval; külföldre küldték tanulni. Majd visszajött, és évek teltek

el, amikor a vonaton egyszer szemben ült Mariska nénivel, aki összecsapta a kezét, és azt kérdezte: hova lett a fehér ruhád? Az illető lelkipásztor szétnézett, és azt mondta: nekem nincs fehér ruhám! Nekem nem volt fehér ruhám! Már szinte nem is tudta, hogy mi az. Szárdiszban ezek megbecsült emberek voltak, akik viszont Krisztus szemében beszennyezték ruháikat. Jegyezzük meg, hogy a világ mindig megbecsüli a gyülekezetet, amennyiben hajlandó őt kiszolgálni, vele fegyverszünetet kötni! Akkor az egyháznak mindig jó dolga van. És ma egy kicsit ilyen a világ. Nem Pasarétről beszélek, mi ugyanúgy kapjuk a sorozatlövéseket, mint 90-ben, vagy 70-ben, vagy majdnem ugyanúgy kapjuk, sőt, még talán fájóbban. Amikor a gyülekezet úgy akar járni, mint a világ, elfelejti, hogy harctéren van. Elfelejti, hogy a világ barátsága ellenségeskedés Istennel szemben.

Amikor mi Isten segítségével a falu második templomát is felépítettük, rossz volt megtapasztalni, hogy nem kaptunk senkitől egy fillért sem, de ugyanakkor utólag nagyon hálás vagyok érte. Tulajdonképpen akkor is hálás voltam, csak több volt bennem a keserűség: Uram, hát milyen jó másoknak; azok kapnak még gépkocsi garázs feljáróra, csatorna ereszre! Olyan jó lenne, ha nekem is nem azzal kellene lefeküdnöm vagy felkelnem, hogy a mai számlát miből fizetjük ki? De Isten azt mondta: adtam az ígét nektek: „Enyém az ezüst és enyém az arany.” Akkor miért akarsz te a Baal-Berith pénzből? Akkor nagyon rossz volt ezt átélni és megharcolni, de utána olyan hálás voltam érte, mert így érezte a gyülekezet magáénak a templomot! Azért, mert mi adtuk össze a pénzt, mi hordtuk a téglát, mi takarítottunk. Nem vártuk, hogy majd az Unió kifizeti, meg majd az állam kifizeti!

Tulajdonképpen azt szeretném ezzel elmondani, hogy érdemes hordozni a gyalázatot, a szidalmat, a rágalmakat. Mindenkit megkísért, az Isten gyermekeit a harctéren is: azért jó lenne, ha elismernének! Aztán, valaki ebbe belekecsereglik. Volt az ébredésnek egy kedves szolgálója, aki azt mondta a végén, hogy úgy érzi, ő nem vitte semmire. „Nem vitted semmire? Ha hirdetted az ígét; ha a szomszédasszonynak beszéltél Jézus Krisztus evangéliumáról; vagy ha a boltban elmondtad, hogy te találkoztál az Úr Jézussal, akkor nem mondhatod azt, hogy nem vitted semmire!” Ez is harc. Megharcolni azt, hogy úgymond: „nem vittem semmire”. Az ige hirdetésétől lehet nagyobb dologra vinni? Nem tudom, testvérek, de azt tudom, hogy megéri harcolni. Még az is tudta, aki nem is járt hitben, hogy megéri. Mi pedig az igéből tudhatjuk, hogy mit ér meg: „Aki győz, az fehér ruhákba öltöztetik.”

Az eredeti úgy hangzik, hogy „az fehér ruhákba fog öltöztetni”. Megnéztem a görög szót; nem is csak passzív szerkezetben van, hanem azt is jelenti: körülvenni, teljesen befedni. Tehát, hogy fehér ruhákba öltöztetik, azt jelenti, hogy egy négyzetcentiméter nem marad ki a te életedből, amelyik ne öltöztetődne fehér ruhába!

Akkor miért van két fehér ruha? Azért, mert az egyik, amint mondtam: a kegyelem tisztasága. Kegyelmi állapotomban kapom azt; Isten megkegyelmezett nekem, amikor megbocsátott; amikor eltörölte az én bűneimet; amikor nekem

KÉTFÉLE FEHÉR RUHA

---

tulajdonította Jézus Krisztus igazságát – ez a kegyelem fehér ruhája. A másik: a dicsőség tökéletes tisztasága. „Aki győz” – erről a dicsőségről kell beszélni, mert ez nem földi dicsőség, hogy „megszereztem magamnak”, hanem ez az a dicsőség, amelyről azt mondja Isten igéje, hogy „méltók arra.” Azt mondja: „fehérben fognak velem járni; mert méltók arra.” De hogy lehetek én méltó? Úgy, hogy nem magamat tartom méltónak, hanem Jézus tart engem méltónak arra, és ha Ő méltónak tart engem arra, akkor fogadjam el! Ezért az üdvösségünk, megtartatásunk, mennyei dicsőségünk az Ő kezében van, az Ő ítéletétől függ.

A Biblia azt mondja, hogy minden Isten ítéletén múlik majd. Vannak, akik az egérlyukba is belebújnának az ítélet előtt: halmok esettek ránk, hegyek rejtsetek el az ő orcája előtt! Mi pedig azt mondjuk a hitvallásban: felemelt fővel várom az égből azt az ítélőbíró... Azért, mert Ő nekem kegyelmes ítéletet hozott. Én tudom, hogy rám kegyelmes ítéletet mondott az én Uram, Jézus. „Nem fogsz meghalni, hanem meg vagy váltva már, te lélek, a harag s a bűn alól!” – mondja a lelki ének.

Érzitek ugye, testvérek, hogy az a fehér ruha, amibe öltözünk... az első nem lehet tökéletes. Miért? Azért, *mert beszennyezhetjük. A második fehér ruha azért tökéletes, mert azt nem lehet beszennyezni.* Miért? Azért, mert már nem lesz bűn és nem lesz harc a mennyei dicsőségben. Itt még van harc, akárhogy vigyázol rá. A mennyben milyen jó, hogy egy harc után kapott fehér ruhába öltöztet engem az én Jézusom! Az nem szennyeződhet be, mert ott nem lesz bűn, és ott nem lesz harc!

A harmadik pedig, hogy miért van két fehér ruha: azért, mert ha Isten azt mondja, hogy „Aki győz, az fehér ruhákba öltöztetik”, *nehogy azt gondold, hogy te vitted magaddal a fehér ruhát oda!* Nehogy azt gondold, hogy a dicsőség, a megtartatás, az örök élet a törvény cselekedeteiből, és nem az evangélium ígéreteiből ered! Ez az ige azt mondja, hogy mindenünk az evangélium ígéretéből ered. Még halvány emlékeimben se jöjjön elő, hogy ezt a fehér ruhát én őriztem meg! Nem! Isten őrzött hit által az üdvösségre. Az ige így mondja: „Akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre.” Azért muszáj majd átöltözni akkor, mert a mi Krisztus igazságáért kapott fehér ruhánk még a hívó keresztyéneknek is olyan világszagú, olyan földszagú, olyan pénzszagú.

Tehát, test és vér nem örökölheti Isten országát! Ebben a ruhában nem mehetünk be, majd ott kapunk egy menny-illatú fehér ruhát. Egy Krisztus-illatú fehér ruhát fogunk kapni. Milyen csodálatos dolog, hogy ezt leveszi rólunk az Úr, mert így nem mehetünk oda a dicsőítő kórusba, amely zengi a Mózes és a Bárány énekét! És van, aki még nem kapta meg a váltságban; Krisztus szerelmében ezt a fehér ruhát, most arról nem beszélünk, mert itt csak arról van szó, aki győz. Aki versenypályán van – másik kifejezés szerint „aki harctéren harcol”, itt most azokról van szó.

Milyen jó, hogy ezt a fehér ruhát, ha megkaptuk, ha ebben jártunk, próbáltuk is őrizni! Azért az Úr nem azt mondja, hogy majd Ő megőrzi, hanem azt mondja: te is vigyázz erre a fehér ruhára! Nehogy azt hidd, hogy azért lépsz be a mennybe! – mert most van egy ilyen felfogás. Ma ez egy tendencia, még a

református egyházban is. Kétszáz éve ilyen nem volt. Tessék elolvasni kétszáz évvel ezelőtti ígehirdetéseket, ilyen tanítás nem volt, hogy rajtad múlik; hogy te döntesz; te jutsz hitre! A Bibliában nem ezt olvassuk, hanem azt, hogy az Úr öltöztet be engem: „aki győz, az fehér ruhákba öltöztetik.”

„Van Szárdiszbán egy kevés neved, akik nem fertéztették meg ruháikat” – de ezek is beöltöztetnek majd abba a másik fehér ruhába. Igaz, hogy nem fertéztették meg, de az a fehér ruha nem olyan tiszta már. Az Úr azt mondja: eltöröltem álnokságaidat. eltörölte a bűnt. Jézusért úgy néz rám, mintha soha semmi bűnt nem követtem volna el, de én tudom, hogy ez a fehér ruha már nem teljesen fehér. Ez a fehér ruha már inkább szürke; ez a fehér ruha már nagyon koszos. Én tudom. De ez mindig Jézusra emlékeztet, hogy mit tesz a kegyelem! Mit tesz az az Úr, aki megőriz! Aki előtt majd a nekünk adott fehér ruhában állunk mint az Ő bizonyoságtevő gyülekezete, aki ígéreteire nézett, aki győztes lett – nem azért, mert olyan erős volt, hanem azért, mert: „Te vagy a fővezér, hozzád esdünk győzedelemér’, és mindig ezt kérte: Úr Jézus, Veled szeretnék menni ebbe a harcba! Aki odaállított, hogy a világ és Ördög ellen szabad lelkiismerettel harcoljak.

Ezért a harcban nem szabad megijedni, mert Istennek ígérete van, és az ígéret azt jelenti, hogy nem a láthatókra nézek, hanem a láthatatlanokra. Az ígéret mindig azt jelenti, ha valaki komolyan veszi Isten ígéreteit, hogy nem a múlandót keresi, hanem az örökkévalót; hogy nem a földiek lesznek a legfontosabbak, hanem a mennyeiek. Isten ígéretei megtanítanak mindig előre nézni. A végére, a célra! Mint ahogy a 222. Hallelujah ének mondja: „Csak a célra nézzen arcom, Mely felé török, Jézus támogass a harcban, Hogyha rendülök!” Mert én csak rendülni tudok, letenni. Sokszor megkísérti a hívőt. Jézus meg azt mondja: nem! Életed végéig harctéren vagy! De örülj neki, mert így mutathatod meg azt, hogy szereted Jézust! Így mutathatod meg azt, hogy győzni akarsz! Arra törsz, és az után vágyakozol velem együtt, amit Ő ígért az Őt szeretőknél!

Kívánom, testvéreim, hogy velem együtt harcoljátok ezt a harcot! Legyetek ott a harctéren! Csatatéren vagyunk. Volt egy ígehirdető, akinek az volt az egyik kedves mondása, hogy „háború idején nem engedek szabadságra senkit”. Háború van. Mindig is háború volt, az Édenkerttől kezdve! Háború az, hogy hallgatok az Úrra. Háború az, hogy engedelmességek Neki. Harc az, hogy magamat megtagadom. Az ellenfél ugyanaz, csak máshogy álcázza magát; de „jól ismerjük az ő szándékait” – mondja Pál apostol, és éppen ezért tudjuk, hogy a győzelem el van készítve. Mert nem hatalommal és nem erővel... Soha nem azon múlt a győzelem, hogy milyen felkészült volt Isten népe, milyen fegyverei, milyen taktikája, milyen haditerve volt, hanem mindig ott dőlt el, hogy tudott-e térdre hullva küzdeni: „S hullj térdre, mert csak az győz, Ki térden állva küzd!”

Tehát, ez egy olyan harc, ahol térden állva is lehet harcolni az utolsó lehetőségünkig, mert ilyen drága ígéreteket adott nekünk a menny Ura, a királyok Királya, a hű tanúbizonyosság, ahogy Jézust nevezi a mennyei Jelenések könyve, mert mindig azzal kezdi, hogy kicsoda Ő!

KÉTFÉLE FEHÉR RUHA

Először mindig az Úr! Bemutatkozik, kicsoda Ő, hogy megismerjem. Amíg nem ismerem, addig nem tudok semmit csinálni. Mintha egy fának nem lenne gyökere. Megvan a föld feletti része, csak nincs gyökere. Az énekeinknek is bele kell gyökereznie a Biblia üzenetébe!

Így szól a hű és igaz tanúbizonyság... a föld királyainak fejedelme... aki szeret minket... aki vére által megszabadított... aki tett minket papokká... Testvérek, hol van az, hogy mit értünk mi el? Mindig arról van szó, hogy ki Ő, mert a hívó embernek felragyog a Krisztus, és amit tesz, azt azért teszi, mert felragyogott neki a Krisztus.

Aki győz... Vágyakozunk-e erre? Remélem, egyszer felgerjed bennünk a vágy, hogy „Uram, adj nekem fehér ruhát már itt, hogy abban járjak, és majd egyszer öltöztess be!” Végy körül engem – ahogy itt a görög szó jelentésében áll, hogy körös-körül, teljesen, mert el kell takarni azt, aki én vagyok. Be kell, hogy takarja az, aki Ő. Aki Jézus.

Ámen.

Imádkozzunk!

Könyörgünk Hozzád, Urunk, fehér ruháért, hiszen Szárdiszban is voltak olyanok, akiknek nem volt fehér ruhájuk. Voltak olyanok, akiknek ugyan volt, de megfertéztették, besározták, bepiskolták; és voltak olyanok, akik vigyáztak rá és őrizték, és közben meglátták és megtapasztalták, hogy nem is mi őrizzük, hanem Ő őrzi. Akik mindig odajárultak újból és újból a kegyelem királyi székéhez, és vágyódtak megmosódni.

Köszönjük, hogy a vasárnapi napunk is ezt fogja hirdetni, a megterített úrasztala, mert elrendelted, hogy itt ezt a fehér ruhát, amit bepiskoltunk, újból és újból mossuk meg! Újból és újból tisztuljunk meg, újból és újból kapaszkodjunk bele a Te váltságod drága érdemébe, csodálatos valóságába, szent igazságába! Kérünk azért Téged, hogy egyszer majd, ha itt utunk lejár, ne azt éljük át, milyen nagy tragédia lesz, hanem azt, hogy milyen nagy öröm, milyen nagy dicsőség lesz, amikor Krisztus beöltöztet minket a dicsőség fehér ruhájába, amit Tőle kapunk ajándékképpen; ahogy tudjuk, látjuk és érezzük, hogy mindent Tőle kaptunk kegyelemből, hit által, ajándékként.

Ámen.

622,1 ének

Fenn a Mennyben az Úr minden győztesnek ad,
Aki Jézussal járt, s benne hitt,
Aranyból koronát, fehér égi ruhát,
Hárfa húrjait pengethetik.
Igen, ott minden kész, igen, ott minden kész,
Minden győztesnek jár örök rész,
Boldog, véghetetlen öröm vár odafenn,
Jézusért én is elnyerhetem.